

Aș vrea să am o poveste interesantă despre cum am descoperit cartea asta și locurile exotice prin care am citit-o, dar din păcate întreg șirul de evenimente a fost destul de banal. Prin insistențele colegilor am ajuns săptămâna trecută la târgul Kilipirim, aflat deja la ediția a treia, care se ținea la Sala Dalles. Inițial nu aveam nici o idee despre ce era vorba – imaginați-vă surpriza mea când m-am găsit într-o sală plină ochi cu cărți de la mai toate editurile românești. Era și un stand cu muzică, ocaziu cu care mi-am luat un cd dublu cu Jimi Hendrix.

Pe o masă din colț mă aștepta toată colecția Murakami scoasă de Polirom, pe care o cunoșteam destul de bine deoarece citisem deja Cronică păsării-arc, Pădurea Norvegiană sau La capătul lumii și în țara aspră a minunilor.

Exemplarul meu din La sud de graniță, la vest de soare nu a avut aventuri la fel de interesante ca Bufoniada pe care am prezentat-o luna trecută, și pe care am cărat-o după mine vreo două zile, citind-o în metrou, la cursuri, pe stradă sau la un moment dat pe o trecere de pietoni.

Acțiunea cărții este povestită de Hajime, patronul a două baruri de jazz din Tokyo, obsedat de relația sa din copilărie cu o fată numită Shimamoto. Cei doi au fost colegi de școală însă au pierdut legătura când au ajuns la licee diferite. Hajime trece printr-o serie de relații anormale cu alte fete, și se însoară la treizeci de ani, deschizându-și primul bar cu ajutorul socrului său. Are două fete și duce o viață destul de normală, până în ziua în care Shimamoto apare în unul din barurile sale.

De fapt întreaga carte vorbește de la sine, într-un mod cât de poate de ușor de înțeles dar totuși complex și adânc. De aceea îmi este destul de greu să vorbesc despre ea. Aș putea la fel de bine să încerc să povestesc o melodie jazz. Pe coperta din spate cei de la „The Times” spun despre roman că este „Casablanca în stil japonez”, și cred că aceasta este cea mai bună caracterizare pe care cineva ar putea s-o facă.

În cele din urmă cartea vorbește despre alienare, copilărie, viață și dragoste. Relațiile dintre oameni sunt unice și destinul joacă fuste crude, Hajime fiind gata să lase tot ce are pentru o dragoste din trecut. Lucrul remarcabil este felul în care orice cititor poate găsi ceva cu care să se identifice în cărțile lui Murakami.

Partea mai puțin bună este că romanul este destul de scurt, și pare a fi o simplă fițuică pe lângă Pădurea Norvegiană, roman care întâmplător a fost scris de Murakami cu cinci ani înainte de La sud de graniță, la vest de soare. Asta se întâmplă deoarece Pădurea Norvegiană spune o poveste de dragoste mai lungă și complexă, într-un mod oarecum asemănător. Numai că la o privire atentă e vorba de două lucruri diferite în esență, asemănătoare doar la suprafață. La sud de graniță, la vest de soare vorbește despre destin și dragostea pierdută și regăsită, în timp ce iubirea din Pădurea Norvegiană este pusă sub vicisitudinile unei societăți moderne și dificultăților comunicării dintre oameni.

În cele din urmă La sud de graniță, la vest de soare e mai Murakami decât Murakami și mai Nat King Cole decât melodia după care este intitulată. Poate că e și mai japoneză decât japonezii, dar cred că oricine o citește găsește ceva în ea, indiferent de unde vine.

Recenzie: Cristi Mitran

Sursa: Bookblog.ro